

γὸς ἀναφέρεται εἰς τὸν Πολυφόντην, τὸ δὲ στόμα ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν τῷ λῆμα.

436. φερέγγιον ὁ M, φερέγγυον δευτέρα χεῖρ.

437. Ὁ Heimsoeth σὺν τ' ἄλλων θεῶν κατὰ νεώτερον χειρόγραφον.

440. νιν ἀντὶ μιν διώρθωσεν ὁ Brunck. — Ὁ Hermann προτείνει κασχέθου. Ἄλλ' ὀρθότερον γίνεται ἡ μεταβολὴ ἐν τῷ τῆς στροφῆς στίχῳ 405.

441. Ὁ Meδ. παρέχει τ'.

442. ὑπερκόπῳ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ M ὑπερκόμπῳ ἀνώνυμος. Ὁ Pauw προέτεινεν ὑπερκότῳ.

444. Τοῦτον τὸν στίχον διέγνω ὁ H. Wolf ὡς ὑποβολιμαῖον.

445. Οἱ ἡγεμόνες τῶν Ἀργείων πλὴν τῶν δύο ἐπηλύδων Πολυνεῖκους καὶ Τυδέως ἦσαν κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ἴσως ἑπτὰ ἦτοι συνόλως ἑννέα. Διὰ τῆς ἐκδοχῆς ταύτης (πρβ. Preller, Griech. Myth. 2, 262^s, σημ. 5) λύεται ἡ ἀρχαία ἀπορία (ἴδε Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 6, 23) διὰ τί, καίπερ σωθέντος τοῦ Ἀδράστου καὶ Ἀμφιαράου, μνημονεύονται ἑπτὰ νεκρῶν πυρὰ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 15 καὶ ἄλλοις.

447. Ὁ Meδ. παρέχει νηίστησι, διορθωθὲν ὑπὸ ὀφιαιτέρας χειρὸς εἰς νηίτησι. Ὁ Geel Νηίτταισι. Ὅτι αἱ πύλαι ἐκαλοῦντο Νηίσται καὶ ἐν τῇ τῶν Βοιωτῶν διαλέκτῳ Νηίτται, ἀπέδειξεν ὁ Unger, Paradoxa Theban. τόμ. 1, σελ. 310.

450. βρόμον ἀντὶ τρόπον ὁ Schütz κατὰ 463. Πρβ. Σχολ. «ἀπηνῆ ἦχον». Τὸ τρόπον ἀποτελεῖ καὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου 452. Ὁ Prien εἶκασεν νόμον.

451. μυκτηροπόμποις ὁ Casaubonus καὶ ὁ Blomfield.

452. Ἐν τῷ Meδ. κεῖται εἰσημάτιστα διορθωθὲν ὑπὸ ὀφιαιτέρας χειρὸς εἰς ἐσχημάτισται. Ὁ Weil σεσημάτισται (ἐννοῶν τὸ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σῆμα, οὐχὶ δὲ τὸ σχῆμα). — μικρὸν ἀντὶ μικρὸν ὁ Robortello. — Ὁ Halm τύπον.

453. ἀνὴρ ἀντὶ ἀνὴρ δ' ὁ Blomfield. — Ὁ Paley εἶκασεν προσαμβάσει.

458. δούλιον ἀντὶ δούλειον ὁ Blomfield.

459. Πρὸ τοῦ στίχ. 459 ἐκδέχονται ὁ Prien καὶ Ritschl μείζον (ἦτοι ἐξ τριμέτρων) χάσμα, ὁ Keck μετὰ τό, πέμποιμ' ἀν ἤδη τῷδε, μεταξὺ δὲ στίχων 459 καὶ 460 ὁ Weil. Ὁ Dindorf ὑπολαμβάνει 459 κέ. ὡς περικάλυμμα μείζονος χάσματος.

460. πέπεμπται ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ M πέπεμπτ' οὐ νεώτερον ἀντίγραφον.